

De gelukkige Weduwe

KERSTVERHAAL

— door —

V. P. VAN DER MAAS JR

NIJKERK, G. F. CALLENBACH.

DE GELUKKIGE WEDUWE

KERSTVERHAAL

DOOR

J. P. VAN DER MAAS JR.

NIJKERK
G. F. CALLENBACH

I.

Het huisgezin van den heer Houtman.

Het was Kerstfeest, en tien ure in den morgen. Langs de met sneeuw bedekte straten der stad P. stroomde eene menigte mensen van verschillenden rang en stand kerkwaarts.

Velen die gewoonlijk de godsdienstoefeningen des Zondags verzuimden, schaarden zich nu onder de feestvierende menigte. Het was de geboorte des Heeren die herdacht werd, zoo verlangend verwacht door hen, die in het kind van Maria, hun Heiland en Zaligmaker hadden leeren kennen.

De Heer was geboren en mensch geworden, om door die menschwording de zonden der zijnen te dragen, en hen van den eeuwigen dood te bevrijden.

Het orgelspel deed zich hooren en drong door de geopende kerkdeuren naar buiten. Het noodigde den kerkganger vriendelijk binnen te treden.

Onder die kerkgangers bevond zich de heer Houtman met zijn zoontje Rudolf, een knaap van bijna tien jaren.

De heer Houtman was een tabaksfabrikant in de stad P., een aanzienlijk en geacht ingezetene, algemeen bemind wegens zijne liefdadigheid en oprechte godsvrucht. Waar hij kon, bood hij de behulpzame hand. Bovendien was hij iemand die den Heer vreesde.

Zijn huisgezin was niet groot; het bestond uit zijne vrouw en drie kinderen, waarvan Rudolf de oudste was, benevens de

oude Betje de dienstmaagd, welke reeds bij mevrouws ouders gediend had. De beide andere meisjes Cato en Marie waren bij mama tehuis gebleven, terwijl Rudolf met zijn vader ter kerk ging.

Mevrouw Houtman was een ziekelijke vrouw, die reeds jaren achtereen gesukkeld had, maar zij was er van overtuigd, dat hare ongesteldheid een gevolg der zonde was. Menig gebed had zij tot den Heer opgezonden, want ook zij had reeds vroeg Hem gevonden, die de Redder van zondaren is.

Terwijl wij Rudolf met zijn vader naar de kerk zien gaan, zit mevrouw met den Bijbel voor zich in de huiskamer. Cato die zeven en Marie die vier jaren telden, luisterden naar mama, die haar de geschiedenis van de geboorte des Heeren vertelde. Zij deed dat zoo bevattelijk, dat de beide meisjes met aandacht haar volgden, blijkbaar uit den blik der oogen waarmee zij hare moeder aanzagen.

Gaarne zouden zij nog meer vernomen hebben, maar mevrouw Houtman was na een half uurtje sprekens zoo vermoeid geworden, dat ze naar een weinig rust verlangde. De meisjes kregen verlof om nu met hare poppen wat te spelen. Mevrouw zat evenwel niet gedachteloos in haar leuningstoel. Afgemat naar het lichaam, was zij werkzaam met den geest. Zij vereenigde zich met de kerkgangers en gevoelde, dat er in het huis Gods voor zieken, dus ook voor haar, gebeden werd. Ze dacht vervolgens aan de wonderdadige geboorte van den dierbaren Heiland, die rijk was en arm werd, om arme zondaren rijk te maken. Ze gevoelde vrede in haar hart, een stillen vrede, dien de wereld niet geven kan, maar die een genade-geschenk van God is.

De heer Houtman was met Rudolf het kerkgebouw binnengetreden, had plaats genomen, vereenigde zijn stem met die der zingende schare uit Ps. 98 : 2, en gaf acht op hetgeen door den leeraar gesproken werd.

Bij de tehuiskomst werd over het gehoorde gesproken. Rudolf vertelde zoo goed hij kon, wat de dominé gepreekt had, en de beide meisjes luisterden naar hem.

Met blijdschap vernam mijnheer Houtman, dat zijn vrouw niet erger was. Zij was opgewekt en vroolijk. Het gebed in de gemeente, ook voor haar tot den troon der genade opgezonden, had haar versterkt, en zij dankte den Heer voor die goedheid.

Wij willen eens afluisteren wat er alzo in den huiselijken kring gesproken werd, en verplaatsen ons eenige oogenblikken

in de gezellige huiskamer, waar mijnheer en mevrouw Houtman, de drie kinderen en Betje bijeen zijn. Betje werd als lid van het huisgezin beschouwd. Zij had van haar zestiende jaar tot nu toe, bij mevrouws familie gediend, zij had mevrouw, toen deze nog een meisje was op den arm gedragen, zooals zij nu de kinderen deed. Zij telde reeds twee en zeventig jaren. Het werk ging wel zoo vlug niet meer als toen zij jong was, maar zij had twee malen per week een schoonmaakster, zoodat Betje haar werk wel af kon.

Al was zij dienstbode en ondergeschikt, daarom werd zij niet minder geteld. Mijnheer en mevrouw Houtman droegen haar groote achting toe. Zoo hoort het ook. Dienstboden moeten christelijk behandeld worden. Er zijn wel kinderen, die knecht of meid plagen, schelden, ja somtijds durven slaan, of harde woorden toevoegen, zonder van hun ouders daarover bestraft te worden. Betje had dit hier niet te verwachten. Zij deed ook niet als sommige dienstboden doen, die de kinderen altijd afsnauwen en nooit iets voor hen doen willen wat zij gaarne wenschen. Betje had de kinderen lief, speelde met hen, en wist, o zoo mooi te vertellen. Menigen avond als mijnheer of mevrouw uit waren, wist zij ze aangenaam bezig te houden. Het is dus wel te begrijpen dat ze veel van Betje hielden.

Gelijk ik zooveen gezegd heb, was Betje nu ook in de huiskamer toen mijnheer Houtman het volgende gesprek aanving:

»Weet ge ons ook te vertellen, Rudolf! waar de dominé over gepreekt heeft?«

»Jawel pa! over de geboorte van den Heere Jezus.«

»Goed mijn kind! Waar kunt ge de geschiedenis van de geboorte des Heeren in den Bijbel vinden?«

»Ik geloof in het tweede hoofdstuk van het Evangelie van Lukas, pa!«

»Juist. En wat zei de dominé?«

»De Heer werd in Bethlehem geboren, niet in een aanzienlijk, groot huis, maar in een krib.«

»Hoe heet de moeder van den Heer?«

»Maria.«

»Wat deed Maria toen de Heer geboren was?«

»Zij wond Hem in doeken, en leide Hem neder in de kribbe, omdat voor hen geen plaats was in de herberg.«

»Goed onthouden. Weet ge nog iets meer?«

»De dominé heeft gezegd dat de Heer in ons hart moet geboren worden; dat ook kinderen moeten bidden, opdat de Heer een plaats krijgje in hun hart.«

»Wat wil dat zeggen, Rudolf?«

»Ja, pa, dat weet ik alles zoo niet te zeggen. Ik dacht als ik te huis kom, zal ik het u eens vragen.«

»Nu, dat wil ik aanstonds doen. Ge hebt nog al goed geluisterd. Van avond moogt ge weder met me meegaan en als ge dan weer iets weet te vertellen, morgen ochtend ook. En hoe hebben het mijne meisjes gemaakt?«

Mevrouw gaf daarop antwoord, en zeide: »ze zijn zeer zoet geweest, en hebben naar hetgeen ik haar vertelde oplettend gehoord.«

»Zoo, dat is goed. Geef mij nu ieder een kusje. Cato mag morgen met mij en Rudolf naar de kerk gaan, omdat zij zoo stil is geweest en mama haar tevredenheid over haar heeft betoond.«

Cato was o zoo blijde. Het zou het eerst van haar leven zijn, dat zij naar de kerk ging. Zij was recht in haar schik. Dat is te begrijpen, want het was een bewijs, dat hare ouders veel van haar hielden.

Ja, kinderen! Het is een heerlijke belooning wanneer uwe ouders u mede naar de kerk nemen, want al verstaat gij nog niet alles van hetgeen gepredikt wordt, later komt het soms tot uitwerking. De Heilige Geest werkt op een wonderdadige wijze, ook in de harten der kinderen.

Mijnheer Houtman hernam het woord en zeide:

»Ik heb u zoo even beloofd, Rudolf! te zeggen wat het beteekent; de Heer moet in ons hart geboren worden. Luister allen naar mij.

De Heer is in het hart geboren wil zeggen dat iemand lust heeft gekregen om Gods woord te lezen. De Bijbel is het beste boek. Dat boek wordt hem dierbaar boven alle andere boeken omdat hij daarin van den Heer Jezus leest, of van Hem hoort spreken.

Is de Heer in uw hart geboren, dan gevoelt gij, dat de zonde u voor eeuwig uit den Hemel houdt, maar dat Hij gekomen is om de zonde weg te nemen. O, dan is een kind gelukkig, wanneer hij in den Heer Jezus zijn zaligmaker heeft gevonden.

Is de Heer in uw hart geboren, dan gevoelt gij een afkeer van onwaarheid spreken, van snoepen, van schreeuwen en tieren; dan klikt ge nooit van elkander, maar denkt, ik zou niet gaarne willen, dat iemand alles van mij oververtelde.

Is de Heer in uw hart geboren dan houdt ge veel van vader moeder, leeraar, meester, en allen die u liefhebben. Plagen of

bespotten andere kinderen u, dan wordt ge niet zoo spoedig boos, maar bidt den Heer dat ge toch geen wraak moogt nemen.

Is de Heer in uw hart geboren dan verlangt ge meer van den dierbaren Kindervriend te vernemen. Al ziet vader en moeder het niet, dan zoekt gij de verborgen plaatjes op, valt bid-dend op uwe knieën en zegt den Heer wat u op het hart ligt.

Is de Heer in uw hart geboren dan bidt ge veel om van de zonden verlost te worden, want door de zonde bedroeft ge Hem, dan schreit ge daarover, en het doet u leed, dat ge nog zoo ongehoorzaam zijt, maar dan bidt ge meteen om kracht te ontvangen van Hem, en tot Zijn eer te leven.

Is de Heer in uw hart geboren dan gaat ge het liefst met zulke kinderen om, die van Hem spreken, en als ze het niet doen, vermaant ge hen daartoe.

Is de Heer in uw hart geboren, dan is het Kerstfeest een waar vreugdefeest voor u, veel meer dan het Sint-Nicolaasfeest. Toen hebt ge lekkers, een paar mooie prenteboekjes en nog meer gekregen, maar wat beteekent dit bij hetgeen de Heer aan kinderen geven wil, — zich zelven.

Is de Heer in uw hart geboren, dan bidt ge veel dat de Heilige Geest u leere, onderwijze en u van uwe zonden overtuige.«

Rudolf had met belangstelling naar de woorden zijns vaders geluisterd, ook Cato, terwijl de kleine Marie op Betjes schoot was ingedommeld. Ofschoon mijnheer Houtman tot de kinderen had gesproken, had Betje er veel aan gehad. Zij schreide, want de Heer was ook in haar hart geboren.

Het was door al dat praten tijd geworden om aan tafel te gaan, want mijnheer Houtman wilde gaarne voor den avondkerktijd nog een paar kranken bezoeken en hen met een kerst-gave verblijden.

II.

Krankenbezoek op den Kerstdag.

~~~~~

Het middagmaal was afgeloopen. Nadat mijnheer Houtman een hoofdstuk uit Gods woord gelezen en den Heer voor

zijn tijdelijke en geestelijke gaven gedankt had, trok hij zijn overjas aan, stak een sigaar op, en maakte zich gereed om te vertrekken.

Het was een schoone winterdag, wel wat koud, want het voor hard en de sneeuw kraakte onder de voeten, maar de zon scheen zoo vriendelijk en noodigde tot een wandeling. Na kort overleg werd besloten dat Rudolf en Cato mee zouden gaan. Betje zou op de kleine Marie passen, dan kon mevrouw een paar uurtjes rusten. Zoo gezegd zoo gedaan.

Het drietal toog op weg. Nadat zij een paar lange straten door gewandeld waren, sloegen zij een zijstraatje in, en traden eene armoedige woning binnen.

In het vertrek zat een zestigjarige vrouw aan een tafel waarop een oude Bijbel lag, die zoo als men zien kon, veel gebruikt was. Hij was opengeslagen bij Lukas 2. Het overige huisraad bestond uit een paar stoelen, een oude kast, een gebroken spiegel en een half versleten kachel, waarin weinig of geen vuur lag. Het zag er evenwel zindelijk uit, want vrouw Jansen, zoo heette de bewoonster, was altijd een oppassende, knappe vrouw geweest.

Na den dood van haar man, tien jaren geleden, had zij veel ondervonden. Haar oudste dochter was kort na het overlijden haars vaders op drie en twintigjarigen leeftijd de eeuwige rust ingegaan. Haar tweede dochter was met haar man naar Amerika vertrokken. Sints jaren had zij niets van haar vernomen. Haar zoon die thans vijfentwintig jaren oud was, verstreekte de moeder niet tot vreugde, integendeel, hij deed haar groot verdriet aan. Hij was te lui om te werken, ging liever met losbandige jongelieden om, dan dat hij ter kerk ging. Ofschoon hij, zooals zijn vader, Jacob heette, drukte hij diens voetstapen niet.

Twee jaren geleden was hij spoorloos verdwenen. Na dien tijd had de oude vrouw niets van hem vernomen. Het vele verdriet dat zij ondervonden had, had haar vroeg grijs en oud doen worden.

Daar zat zij nu eenzaam en verlaten. Neen, dat mogen we niet zeggen. Was zij van hare kinderen verlaten, de Heer had haar aangezien; Hij was haar troost in de bitterste smart. Weldenkende lieden dachten aan haar, en onder deze besloeg mijnheer Houtman eene eerste plaats.

Met breiën en spinnen kon ze wel iets, maar niet genoegzaam verdienen, omdat zij dagen achtereen niet in staat was iets te kunnen verrichten.

De oude vrouw stond dadelijk op, toen mijnheer Houtman met de beide kinderen binnen trad, bood hem een stoel aan en vroeg naar den welstand van mevrouw.

»Ze is niet slimmer, vrouw Jansen! maar uiterst zwak, doch de Heer heeft het nog wel gemaakt. Ze verlangde u eens te komen bezoeken, maar is daar niet toe in staat. Ge moet haar maar een bezoek brengen, wanneer uwe krachten het toelaten.«

»Och, mijnheer! Hoe gaarne ik zou willen, is het mij onmogelijk. Ik ben sedert een paar weken zoo slap, dat ik de beenen haast niet voort kan krijgen, daarbij verkeer ik in een zwaarmoedigen toestand. Het is mij bij oogenblikken alsof ik droom. Als ik zoo in mijn eenzaamheid de dagen van weleer overdenk, wordt mij het hart bekneld, dan ben ik zoo moede-loos en schijnt het mij toe, alsof mij nog meer rampen dreigen.«

»Gij moogt niet te bezorgd zijn, lieve vrouw! De Heer heeft het u nog nooit aan het noodige doen ontbreken. Hij bewerkte altijd de harten van weldadige lieden; diezelfde God leeft nog. Hij die de muschjes voedt, onderhoudt zijne kinderen. Deze dag is een verblijdende voor hen, die uit het Broodhuis Gods geproefd en gesmaakt hebben, dat Hij goed is.«

»Hoe gaarne had ik ter kerk gegaan, om de troostvolle waarheid te hooren: »Jezus is geboren«: want hoewel we de waarheid kennen, is het toch zoo troostrijk daar bij vernieuwing op gewezen te worden.«

»De Heer heeft in zijn wijsheid anders gedacht, vrouw Jansen! — Ik zie daar uw opengeslagen Bijbel, waarin gij gelezen hebt. Zeker de geschiedenis van de geboorte des Heeren? Rudolf is met mij van morgen naar de kerk geweest en heeft goed onthouden wat de dominé gepreekt heeft. Cato was bij mama te huis, die haar ook van de geboorte vertelde, en omdat zij goed opgepast heeft, mag zij en ook Rudolf morgen met mij mede naar de kerk gaan. Wat zegt ge er van vrouw Jansen; de Heer ziet gaarne kinderen die gehoorzaam zijn, niet waar?«

»Zeker ziet de Heer dat gaarne! mijnheer! Hij heeft kinderen, die hunnen ouders gehoorzaam zijn, een lang en gelukkig leven beloofd. Ja, jongeheer en jongejuffrouw! daar kan ik van spreken. Mijn Jacob was eens een aardige jongen zooals de jongeheer Rudolf. Hij ging met zijn vader en mij ter kerk. Als het Kerstfeest was, was hij zoo blij wanneer hij een mooi boekje van zijn vader kreeg.

Maar toen de brave man gestorven was, kwam Jacob in kennis met andere jongens, die hem verleidden, en nu, — hier wischte zij een traan uit de oogen, — nu hoor ik niets

van hem. O, wat kan een kind zijne ouders veel verdriet aandoen. Ik hoop dat de Heer u beiden beware.«

»Hebt ge nog niets van Jacob vernomen, vrouw Jansen?« vroeg mijnheer Houtman.

»Niets, mijnheer! Wist ik maar waar hij zich ophield, of dat hij dood was, want het is pijnlijk voor een moeder, niets van hare kinderen te vernemen. Uit Amerika hoor ik ook niets.«

»Geduld, beste vrouw! De Heer maakt alles op zijn tijd wel. Vertrouw op Hem. Ge kunt immers met het woord des Heeren instemmen: »vrees niet,« gelijk de engel tot de herders sprak. Vrees gij dan ook niet, want die groote blijdschap, die al den volke wezen zal, is u ook verkondigd, namelijk dat u heden geboren is, de Zaligmaker, welke is Christus, de Heer in de stad Davids, niet waar?«

»Dat heb ik zoo even onder het lezen nog ondervonden, mijnheer! Onder al mijn leed en armoede is het mij een groote onuitsprekelijke blijdschap te weten niet alleen dat de Heere Jezus geboren is, maar dat Hij voor mij geboren is. Dat is mij tot groote blijdschap.

Hij is *mijn* Zaligmaker, *mijn* Verlosser die *mijne* zonden gedragen heeft op het hout; *mijn* Christus, gezalfd als Profeet, Priester en Koning. Die Christus heeft mij door de werking des Heiligen Geestes aan mij zelve ontdekt.

Hij leert mij als Profeet door Zijn Woord en Geest; Hij heeft als Priester zich voor mij opgeofferd, en bidt voor mij in den Hemel. Hij is *mijn* Koning, want Hij heeft mij uit de macht des satans verlost en ik ben zijn onderdaan geworden. Hij is *mijn* Heer; ik ben Zijn eigendom.

O kinderen! Ik ben zoo gelukkig als ik op den dierbaren Jezus zie; gelukkig in mijn armoede en verdriet, want ik ben verzekerd dat ik eenmaal voor eeuwig bij Hem zal zijn.« Zoo sprak vrouw Jansen, die zoo even verklaarde dikwerf weemoedig en moedeloos ter neder te zitten. Vanwaar die opgeruimdheid?

Omdat de Heilige Geest die troostvolle waarheid bij vernieuwing haar deed gevoelen. Nu vergat zij voor een oogenblik hare armoede, haar verdriet, hare kinderen, ja zij kon alles vergeten, bij de zieleblijdschap die zij smaakte, dat de Heer in haar hart geboren was.

In die arme woning werd een geluk gesmaakt, dat zelden in de paleizen der rijken gevonden wordt. Bij al haar leed was vrouw Jansen gelukkig. Zij vertrouwde op Hem, die als

een nietig menschenkind ruim achttien honderd jaren geleden in Bethlehems krib geboren werd.

Mijnheer Houtman sprak haar nog eenige woorden van troost en bemoediging toe, voorzag haar van tijdelijke behoeften, en na een treffend dankgebed tot den troon der genade opgezonden te hebben, verliet hij met Rudolf en Cato de verlaten vrouw, die door den Heer niet verlaten werd.

Zij had een genotvol oogenblikje gesmaakt.

Na het vertrek van mijnheer Houtman viel zij op de knieën, dankte den milden Gever voor het onverdiende haar geschonken, en schreide tranen van vreugde.

Toen zij op straat gekomen waren, zeide Rudolf:

»Ik ben blijde, pa! dat ik mee gegaan ben. Die oude vrouw Jansen is een lieve vrouw, maar wat bedoelde zij, toen zij zeide: »die Christus heeft mij door den Heiligen Geest aan mij zelve ontdekt?«

»Dat wil zeggen, Rudolf! dat de Heilige Geest haar heeft doen zien, dat zij eene zondares was, en voor eeuwig had moeten verloren gaan, maar door het geloof in Christus behouden is geworden.«

»Zijn dan alle menschen zondaren, pa? En moet de Heilige Geest ons dat doen zien?« vroeg Cato.

»Ja kind! Dat heb ik u meer dan eens gezegd, maar gij schijnt het vergeten te hebben. Alle menschen zijn zondaren. Komen zij te sterven, wie ook, dan is er geen zaligheid voor hen. De Heer werd geboren, werd mensch, om later als Hij groot zou geworden zijn, te lijden en te sterven. Door dat lijden en sterven heeft Hij de zonden van hen, die in Hem gelooven, weggenomen, de zondaar wordt met God verzoend, dat wil zeggen: God wordt zijn vriend, want geen zonde staat meer in den weg waardoor Hij boos op ons zou zijn.«

»Nu begrijp ik het een weinig pa! Aan zich zelve ontdekt is, als iemand belijdt dat hij een zondaar is en verloren gaat, maar dat de Heer in zijn plaats is gekomen, mensch is geworden en voldaan heeft. Maar hoe weten wij dan, zooals vrouw Jansen, dat wij naar den Hemel gaan? vroeg Rudolf.»

»De Heilige Geest werkt het geloof in het hart, mijn jongen! Daarom moet gij en Cato nooit vergeten te bidden dat de Heilige Geest uwe oogen opene. Wanneer Hij dat doet, dan erkent ge den Heere Jezus als uw Zaligmaker, uw Christus, uw Heer, die in de stad Davids, dat is Bethlehem, ruim achttien eeuwen geleden, geboren is.

Zonder die werking van den Heiligen Geest in het hart,

heeft het Kerstfeest weinig of geen waarde, dan gaat men wel ter kerk, of naar de Zondagschool, dan trekt men zijn mooie Zondagskleederen aan om door de menschen gezien te worden; dan worden die dagen soms doorgebracht met uit te gaan, en vermaak te vinden in de dingen van dit leven, maar daar blijft het bij.

Het Kerstfeest krijgt dan eerst eenige waarde voor den heilbegeerigen zondaar, wanneer hij gelooft dat de Heer van Hemel en aarde voor hem geboren is. Dan wordt zijn hart met groote blijdschap vervuld, zooals de herders ondervonden.

»Die herders waren gelukkig dat woord uit den mond van een engel te vernemen.«

»Nu komen er geen engelen meer die dat den mensch verkondigen, niet waar pa?« vroeg Cato belangstellend.

»Geen engel uit den hemel komt nu op aarde om die blijde boodschap te verkondigen, Cato! De engel heeft tot de herders gezegd dat die blijde boodschap al den volke wezen zal, dat is: zoolang er menschen op aarde zullen leven, zal die blijde boodschap verkondigd worden. De Heer zendt nog zijne gezanten of engelen, de leeraars, om die blijde boodschap te prediken.«

Zij waren nog maar een kort eind van huis af, toen mijnheer Houtman zeide:

»Gaat gij nu beiden naar huis; ik wil nog even bij Frederik inloopen en zien hoe hij het maakt. Gij kunt mama vertellen hoe we vrouw Jansen gevonden hebben.«

Rudolf en Cato wandelden voort en spraken met elkander over vrouw Jansen, toen uit een dwarsstraat Karel de zoon van den notaris, een schoolmakker van Rudolf, hem bijna tegen het lijf liep.

»Goeden middag Rudolf! Cato! zijt ge heden morgen naar de kerk geweest, beste jongen? vroeg Karel.

»Ja, met pa. Na den middag hebben we een bezoek afgelegd bij de weduwe Jansen, waar we van daan komen. Pa is nog even naar Frederik, onzen oudsten knecht, die gevaarlijk ziek ligt.«

»Nu, ik ben niet naar de knecht geweest. Ik heb mij vermaakt met schaatsenrijden. In de kerk heb ik toch niets; ik versta de helft niet wat de dominé preekt. Het schaatsenrijden is veel aangener.«

»Maar het is de herinnering aan de geboorte des Heeren, een heerlijke dag waarop we die blijde tijding vernemen, dat de Heer geboren is,« sprak Rudolf.

»Dat is wel waar; maar het schaatsenrijden is toch aangener. En dan een bezoek aan de arme vrouw Jansen! Het

is wat moois. Ik heb medelijden met arme menschen, maar om er meê om te gaan als met fatsoenlijke lieden, dat niet. Ik ben zoo even bij Willem van Zuilen geweest. Daar was het prettig. Wij hebben koffie gedronken en er werden kerstkransjes gepresenteerd, en wat hebt gij bij vrouw Jansen gehad? — Een nietmetalletje misschien? Het is bespottelijk. Uw pa moest dat niet doen. Pa en ma zeggen dikwerf: Mijnheer Houtman is een goed man, maar hij moest zich met de arme menschen niet zoo gemeenzaam maken.«

»Nu, Karel! we hebben veel genoeg gehad, niet waar Cato?«

»O Ja; ik mag gaarne spelen en schaatsenrijden ook, maar arme menschen bezoeken is niet minder prettig. De Heer zegent dat altijd zegt pa« antwoordde Cato, en Rudolf hernam:

»De dominé heeft van morgen nog gepreekt dat Maria niet tot de rijken der aarde behoorde, dat er voor haar geen plaats was in de herberg, en niemand haar gastvrij ontving. Dat was een groote zonde.«

»Nu beste jongen! Ik moet deze straat in en ga naar huis. Van avond krijgen we visite en hoop mij recht te vermaken. De bezoeken aan arme menschen kunnen mij geen genoeg geven; het is daar altijd klagen geen gebrek,« zei Karel en ging de straat in.

»Wat is het toch ongelukkig, Cato! dat Karel zoo ongevoelig is. Het is anders een goede jongen! Het is waar wat pa van morgen nog zeide: De Heer moet in ons hart geboren worden.« — Wat was die arme vrouw Jansen gelukkig toen zij ons zag. De Heer heeft toen Hij nog op aarde leefde gezegd: »De armen hebt gij altijd met u, en indien gij wilt, gij kunt hun weldoen.«

»Ik verlang morgen mee naar de kerk te gaan Rudolf, dat is beter dan schaatsenrijden.«

Zij waren intusschen aan hunne woning gekomen, schelden aan en traden vergenoegd binnen.

III.

De onverwachte tijding.

De morgenpreek op den tweeden Kerstdag was geëindigd. Mijnheer Houtman, Rudolf en Cato kwamen uit de kerk. Wat was Cato blijde dat zij met pa naar de kerk was geweest; ze verbeelde zich een groote meid te zijn. Mevrouw Houtman had met de kleine Marie een aangenaam uurtje doorgebracht. De zwakke vrouw gevoelde zich veel beter. Betje was nu ook ter kerk geweest. — Even als gisteren sprak mijnheer Houtman aan de koffietafel over het gehoorde.

Cato was het eerst aan de beurt. Zij vertelde wat de leeraar gepreekt had, over de herders, over het kindeke liggende in de kribbe, meer wist zij niet, maar Rudolf vulde hetgeen zij vergeten had, zoo goed als hij kon, aan.

»De herders waren, toen de engelen weggevaren waren naar den Hemel, naar Betlehem gegaan. Zij kwamen met haast, en vonden Maria en Jozef, en het kindeke in de kribbe. Zij vertelden het nachtgezicht dat zij gezien hadden, waarover velen zich verwonderden.

Toen zij den Heer in de kribbe gezien hadden, keerden zij terug, onder weg God verheerlijkende over alles, wat zij gehoord en gezien hadden.«

»Ge hebt goed onthouden Rudolf! Ik hoop dat de Heer het gesprokene aan uw hart heilige. En hoe hebt ge het gehad Betje?« vroeg mijnheer Houtman.

»O Mijnheer! Het was mij zoo goed in het huis des gebeds. Het was mij, als ware ik bij de herders tegenwoordig, mij dunkt ik zag de engelen naar den Hemel varen, onder het liefelijk gezang: »Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.« Ik volgde de herders naar de kribbe, waar zij het kindeken vonden, gewonden in doeken. Ik viel aanbeddend voor den dierbaren Heiland neder, en onder het terugkeeren naar huis, loofde ik in mijn hart den Heer, voor alles wat hij aan mijne ziel gedaan heeft. Maar ach, die oogenblikken duren zoo kort. Ik ben nu al zoo oud, en heb menig Kerstfeest beleefd; nu verlang ik naar Boven,

om Hem te zien, te aanbidden, te prijzen en eeuwig te verheerlijken.«

Betje was aangedaan en schreide. Mevrouw nam het woord en sprak haar aldus aan:

»Gij zijt gelukkig, Betje! De Heer is in uw hart geboren. Wanneer de Heilige Geest de bewustheid daarvan in het hart werkt, gevoelt men eerst de waarde der menschwording des Heeren. Ja, de tijd zal aanbreken, wanneer ge Hem eeuwig zult prijzen en verheerlijken.

Wat zal dat heerlijk zijn! Hier op aarde is alles nog met zonden bevuurd, maar in den Hemel is geen zonde meer, daar zal de Heer op een volmaakte wijze verheerlijkt worden. Heerlijke toekomst! Hier genieten we het beginsel der eeuwige vreugde.»

Veel werd er nog in den huiselijken kring gesproken over hetgeen dezer dagen herdacht was geworden, toen een schellen aan de huisdeur Betje riep om open te doen. Toen zij weer binnen kwam, beefde zij, en kon haast niet spreken. Eindelijk barstte zij in tranen uit, en zei:

»De oude vrouw Jansen is heden morgen» . . . . .

»De eeuwige rust ingegaan,« voegde de heer des huizes er bij. »Is het niet zoo?»

Betje knikte toestemmend.

»Ze is bij Jezus!» lispelde mevrouw.

»Henengegaan in vrede als Simeon. Gisteren toen ik haar bezocht, dacht ik niet, dat het het laatste bezoek zou zijn. De wil des Heeren geschiede! Zij is nu van alle ellende bevrijd, van zonden verlost, van moeite en verdriet ontheven, en juicht met de verblijde schare ter eer van Hem, die haar vrij kocht met zijn bloed. Zalig zoo te sterven,« merkte mijnheer Houtman aan.

»Ik kan het maar volstrekt niet begrijpen. pa! dat de goede vrouw Jansen dood is. Mij dunkt, ik zie haar daar nog zoo zitten en met u praten,« zeide Rudolf.

»Ja, kind! Het is toch zoo. De dood komt altijd onverwachts. Hoe gelukkig is het bereid te zijn, wanneer het uur van sterven slaat. Vrouw Jansen was de nieuwe geboorte deelachtig. Nu viert zij eeuwig feest.

Alles hier op aarde heeft een einde. De Kerstdagen zijn bijna verstreken. Nog eenige dagen en het einde des jaars is daar.

Ook ons leven neemt eenmaal een einde. Wanneer dat einde zijn zal, is ons onbekend, maar het komt zeker. Is de Heer in ons hart geboren, dan zal ons einde vrede zijn, dan kunnen we met Simeon uitroepen:

»Nu laat Gij, Heer! uwen dienstknecht gaan in vrede, naar uw Woord; want mijne oogen hebben uwe zaligheid gezien.»

De huisvader zweeg. Er heerschte een plechtige stilte in het vertrek. Iedereen was aangedaan.

Het vernemen van het sterven onzer natuurgenooten treft in het eerst, maar over het algemeen wordt het spoedig vergeten. Toch is niets zekerder dan de dood. Kinderen kunnen ook sterven. Welk voorrecht is het in de jeugd op den Heer gewezen te worden, die den dood overwonnen heeft.

Zal voor u het Kerstfeest een feest der wedergeboorte zijn, dan zal wel eenmaal het lichaam van de ziel scheiden, maar die ziel naar den Hemel gaan, om op den jongsten dag met het lichaam vereenigd, eeuwig den Heer te loven en te prijzen.

Bidt dat de Heilige Geest over u kome, en de kracht des Allerhoogsten u overschaduwe, dan zal het sterven u gewin zijn.
